

A mesura que la proximitat de caire virtual consumeix més atenció i esforços d'aprenentatge, menys temps es dedica a l'adquisició i l'exercici de les habilitats que la proximitat no-virtual requereix. Aquestes habilitats cauen en desús: són evitades, oblidades o, directament, no s'aprenen mai, i es fan servir només quan no hi ha més remei i de mala gana. Utilitzar circumstancialment aquestes facultats pot representar un desafiament summament incòmode, fins i tot insalvable, al punt que no fa sinó convertir la proximitat virtual en una opció més temptadora. Una vegada encarat, el passatge de la proximitat no-virtual a la de caire virtual agafa velocitat pròpia. Sembla autoperpetuar-se; també s'autoaccelera.

[Zygmunt Bauman](#), «Liquid Love: On the Frailty of Human Bonds», Polity Press, 2003.